

Stk. 3. Desuden ophører Opholdskommuneforpligtelsen, hvor Trangen bortfalder som Følge af, at der er skaffet vedkommende Arbejde eller Eksistens paa anden Maade udover et ganske kort Tidsrum.

Stk. 4. I Tilfælde, hvor en af en kronisk Sygdom lidende Person er udskrevet fra Hospital eller lignende, fordi han enten maa anses for helbredet, eller fordi Sygdommen dog er faldet saaledes til Ro, at hans Trang til Kur og Pleje for Tiden anses for ophørt, medfører den Omstændighed, at han kort efter Udskrivningen faar et Tilbagefald, ikke, at Opholdskommuneforpligtelsen genopvaagner; dog betragtes Forpligtelsen som vedvarende i Tilfælde, hvor en Patient er udskrevet paa Prøve for en bestemt Tid, og det inden Prøvetidens Udløb viser sig nødvendigt at tage ham under Kur for Sygdommen.

Stk. 5. Med Hensyn til Børn, der er undergivet Forsorg udenfor Hjemmet efter Reglerne i Afsnit II, paahviler, saa længe Forsorgen ikke er endelig ophævet, Opholdskommunens Andel af de dermed forbundne Udgifter den Kommune, som var Opholdskommune ved Forsorgens Begyndelse, jfr. § 86, Stk. 3.

§ 56.

For saa vidt Opholdskommunen har udvist grovere Forsømmelse eller Skødesløshed med Hensyn til sine Forpligtelser i Henhold til §§ 53—54, fortaber den Retten til at kræve Refusion af den ydede Hjælp, medmindre den paa fyldestgørende Maade kan dokumentere, at de rigtige Oplysninger ikke vilde have haft nogen Betydning til Ændring af den trufne Afgørelse vedrørende Forsørgelsesmaaden, Hjælpens Art eller Størrelse m. v.

§ 57.

Stk. 1. Opholdskommunen har i Reglen *ikke*, jfr. dog § 62, Krav paa Refusion fra andre Myndigheder for Udgifter til Læge, Jordemoder, Begravelse, de i § 284 omhandlede Medlemskontingenter eller den i § 279 nævnte Hjælp til husvilde, og aldrig for Udgifter til den i Kap. XXI omhandlede Hjælp eller til Administration, derunder Porto, Telegraf eller Telefon, eller endelig for Udgifter til Ydelser, der som Genstand for Pligtarbejde eller af andre Grunde efter den øvrige Lovgivning ikke behøvede at medføre Udgift for Kommunens Kasse. For Udgifter til Sygehuse eller Forsørgelsesanstalter har Kommunen kun Krav paa Refusion i Forhold til de for Indlæggelse paa disse fastsatte Takster.

Stk. 2. Ved Begravelser, der sker for Kommunens Regning, erlægges ingen Betaling til Kirken.

§ 58.

Stk. 1. *Genstand for Refusion* er i øvrigt enhver Understøttelse (herunder Udgifter i Henhold til Kap. VIII og Kap. IX), der af vedkommende Kommune er ydet eller afholdt indenfor de af Loven dragne Grænser og under Iagttagelse af de foreskrevne Regler.

Stk. 2. Saafremt en Kommune findes at afholde urimelig store Udgifter til Foranstaltninger i Henhold til Kap. VIII og Kap. IX eller til Foranstaltninger, med Hensyn til hvilke der kan være Tvivl om, hvorvidt de ligger indenfor Formaalet med Børneværnet, afgør Landsnævnet for Børneforsorg under Appel til Socialministeren, om paagældende Udgift helt eller delvis kan anerkendes som Børneværnsudgift med Adgang til Refusion efter Reglerne i denne Lov.

Stk. 3. Har en Understøttelse bestaaet i Naturalydelser, jfr. herved § 30, Stk. 3, og der opstaar Tvivl eller Strid om disses Værdi, fastsættes denne af Amtmanden i den Overøvrighedskreds, hvortil den Kommune, som fordrer Refusion, henhører, for de i § 50, Stk. 1, 2. Pkt., nævnte Kommuners Vedkommende dog af Socialministeren.